

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.764 van 18 mei 2016
in de zaak A. 217.686/XIV-36.798**

In zake : Welayet Khan ABDULRAHIMZAI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marijke Van der Hasselt
 kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
 Sint-Annalaan 608
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld op 27 november 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 28 september 2015 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalst op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nele Lefevere, die *loco* advocaat Marijke Van der Hasselt verschijnt voor verzoeker, en attaché Anja Billooye, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen op 14 september 2015 en dient op 16 september 2015 een asielaanvraag in. Hij verklaart alsdan van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 30 september 1999. Op 16 september 2015 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van verzoeker.

In het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek ondergaat verzoeker op 22 september 2015 een medisch onderzoek teneinde zijn leeftijd te schatten. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 28 september 2015 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede van Mijnheer Welayet Khan ABDULRAHIMZAI door de dienst Voogdij van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Verzoeker voert aan dat voldoende is geweten dat de medische tests niet sluitend zijn en hij verwijst naar hetgeen de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren in zijn vergadering van 20 februari 2010 duidelijk heeft gesteld over de interpretatie van een röntgenfoto, de techniek van de botleeftijdsbepaling, de verschillende factoren die de groei van een individu kunnen beïnvloeden, de dentale criteria, de reproduceerbaarheid van de interpretatie van de onderzoeken tussen de verschillende deskundigen, de onnauwkeurigheidfactor bij een schatting en de andere niet te verwaarlozen indicatoren die leeftijdsbepaling van het individu mogelijk maken. De voor de botleeftijdsbepaling gebruikte tabellen zijn opgemaakt op grond van een bepaalde bevolking, meestal de westers blanke bevolking, terwijl verzoeker niet westers is.

Verzoeker heeft een *taskara* volgens dewelke hij minderjarig is en de minister toont volgens hem niet aan waarom dit bewijsstuk niet wordt

aanvaard en de voorkeur wordt gegeven aan een twijfelachtige leeftijdsbepaling, zonder klinisch onderzoek naar onder meer lengte en gewicht. De termen “redelijke wetenschappelijke zekerheid” kunnen volgens verzoeker alleszins niet overtuigen dat de uitkomst van het medisch onderzoek een voldoende basis voor dergelijke belangrijke beslissing vormt. Hij besluit dat de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt in een vonnis van 25 februari 2008 stelt dat de bewijswaarde van de identiteitsdocumenten groter is dan die van het medisch onderzoek en dat hij een kopie van de *taskara* zal indienen zodra hij deze in zijn bezit heeft.

Beoordeling

5. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is.

De bestreden beslissing wordt gedragen door het motief omtrent het resultaat van het medisch onderzoek, dat uitdrukkelijk in die beslissing wordt vermeld. Naar luid van artikel 7, § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Artikel 7, § 2 van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan achttien jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd.

Anders dan verzoeker voorhoudt, dient een *taskara* niet te primeren op het medisch onderzoek. Hiervoor kan, onder meer, worden gewezen op artikel 28, § 2 van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht’, naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel.

Omwille van het objectief medisch verslag zijn een motivering waarom aan de opgegeven leeftijd werd getwijfeld en een verwijzing naar de overgelegde *taskara*, waarvan tot heden overigens een vertaling ontbreekt, niet vereist in het licht van de formelemotiveringsplicht.

Het feit dat de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt de bewijswaarde van een *taskara* in een andere zaak anders zou hebben beoordeeld, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek op de betrouwbaarheid van de medische onderzoeken zelf houdt geen verband met de formele motivering van de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien mei tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams